

Cercetătorii ar trebui să adere la practicile etice recunoscute și la principiile etice fundamentale aplicabile disciplinei (disciplinelor) în care activează, precum și la standardele etice documentate în diferite coduri de etică instituite la nivel național, sectorial sau instituțional.

Responsabilitatea principală pentru integritatea cercetării le revine cercetătorilor înșiși. Cercetătorii ar trebui să fie sprijiniți prin intermediul unei culturi instituționale a integrității cercetării pentru a crea și respecta norme, proceduri și orientări, precum și prin activități de formare și de mentorat bazate pe schimbul de bune practici.

Pentru a promova bune practici în domeniul cercetării și o cultură a integrității cercetării, toate părțile interesate trebuie să aibă în vedere o serie de dimensiuni, cum ar fi: integritatea cercetării în mediile de cercetare; activități de formare și de consolidare a capacităților cu privire la integritatea cercetării; procese și politici de cercetare care înglobează integritatea cercetării; politicile în materie de date, publicare, diseminare, revizuire, evaluare și editare. În egală măsură, ar trebui instituite mecanisme de identificare, raportare și abordare a abaterilor de la buna conduită în cercetare.

Cercetătorii ar trebui să evite plagiatul de orice fel. O atenție deosebită ar trebui acordată principiilor coproprietății atunci când cercetarea se desfășoară în colaborare cu supraveghetori și/sau alți cercetători – în funcție de disciplină –, precum și normelor în materie de proprietate intelectuală. Acest lucru ar trebui să se aplice în toate etapele procesului de cercetare, inclusiv în ceea ce privește activitatea de concepere, de întocmire a cererilor de finanțare și de dezvoltare și de obținere a rezultatelor. Necesitatea de a valida observațiile prin demonstrarea reproductibilității constatrilor nu ar trebui interpretată drept plagiat, cu condiția ca datele care urmează să fie confirmate să fie menționate în mod explicit.

Valorile eticii și integrității sunt, de asemenea, foarte importante atunci când cercetătorii au un rol de supraveghere. Acestea ar trebui aplicate prompt pentru a asigura un mediu de cercetare sigur, inclusiv și bazat pe egalitatea de gen pentru toți cei implicați și, în special, atunci când au loc discriminări, acte de hărțuire sexuală sau morală, cazuri de obstrucționare a învățării sau a activităților de cercetare ori însușirea personală nejustificată a datelor sau a rezultatelor.

2. Libertatea cercetării științifice

Libertatea cercetării științifice este o valoare de bază și un principiu esențial, aplicabile în comun cooperării în domeniul cercetării în interiorul Spațiului european de cercetare și cu parteneri internaționali. Cercetătorii ar trebui să își direcționeze activitățile de cercetare către binele omenirii și lărgirea frontierelor cunoașterii umane, beneficiind în același timp de libertatea de gândire, de opinie și de exprimare, de libertatea de a defini întrebările de cercetare, de libertatea de a identifica metodele prin care sunt soluționate problemele, de libertatea de a alege și de a dezvolta teorii, de libertatea de a pune sub semnul întrebării cunoștințele acceptate și de a prezenta idei noi, precum și de libertatea de a se asocia în cadrul unor organisme profesionale sau organisme academice reprezentative. Cercetătorii ar trebui să aibă dreptul de a disemina și publica rezultatele cercetărilor lor, inclusiv prin activități de formare și didactice. Cu toate acestea, cercetătorii ar trebui să recunoască limitările acestor libertăți, care ar putea să apară din cauza unor circumstanțe speciale ale activității de cercetare – inclusiv supraveghere/orientare/gestionare – sau din cauza unor constrângeri de ordin juridic sau operațional, de exemplu, din motive legate de drepturi de proprietate intelectuală ori din rațiuni bugetare sau de infrastructură.

3. Știința deschisă

Cercetătorii ar trebui să urmărească să se implice în toate aspectele științei deschise ⁽²⁾, iar angajatorii și finanțatorii lor ar trebui să îi sprijine în acest sens. Cercetătorii ar trebui să își partajeze rezultatele în mod deschis, de exemplu, sub formă de date cu acces liber și de date FAIR – ușor de găsit, accesibile, interoperabile și reutilizabile –, sub formă de publicații cu acces liber și prin software, modele și algoritmi cu acces liber. Aceștia ar trebui să ia măsuri pentru a asigura reproductibilitatea rezultatelor cercetării. Ar trebui, de asemenea, să urmărească să aplice metodologiile științei deschise și să se implice în evaluări *inter pares* cu acces liber. Angajatorii și finanțatorii ar trebui să sprijine, să furnizeze infrastructura și instrumentele necesare și să recompenseze o cultură veritabilă a științei deschise în întreaga Uniune, inclusiv generalizarea accesului liber la publicațiile academice, la datele provenite din cercetare și la alte rezultate ale cercetării – și anume urmând principiul „cât mai deschis cu putință, dar atât de închis cât este necesar” –, precum și difuzarea și adoptarea principiilor și practicilor științei deschise, luând în considerare în același timp diferențele dintre discipline și diferențele culturale, inclusiv multilingvismul, sprijinind dezvoltarea competențelor în domeniul științei deschise și dezvoltând și integrând și mai mult infrastructura și serviciile digitale de bază.

⁽²⁾ Tranziția către un sistem al științei deschise – Concluziile Consiliului (adoptate la 27 mai 2016) – documentul Consiliului 9526/16.